A konyha magyar müvészeinek hozzáértését dicséri „mi lapunk” recept-pályázata

Bár ezuttal főleg a díjak nyertesét kivánjuk felsorolni, nem mulaszthatjuk el, hogy recept-pályázatunk erkölcsi értékéről néhány szót ne szóljunk. Maga az a tény, hogy Kanada magyar asszonyai ilyen valóban lenyügöző módon tettek tanuságot érdeklődésükről, fényesen bizonyitja, hogy mennyire szivükön viselik a közmondásos magyar főzési hagyományok ápolását. A beküldött sok száz recept élő bizonysága annak, hogy asszonyaink még ma is ragaszkodnak a hazai szokásokhoz s azok népszerüsitése érdekében hajlandók áldozatokat is hozni.

Más szempontból is érdekes kisérletnek bizonyult a “Kanadai Magyar Ujság” recept-pályázata. Ha pontos adatokat készitenénk a receptek kipróbálása során felhasznált élelmicikkekről, több zsák liszt, cukor, száz meg száz tojás fehasználása árán érték el Magyar-Kanada derék háziasszonyai az alábbi eredményt s azáltal, hogy ezreket birtak a magyar konyha remekeinek kipróbálására és szavazásra, már magában óriási jelentőségü.

A “mi lapunk” fennállásának 10 éves jubileumát recept-pályázatunkkal nőolvasóink részére is emlékezetessé igyekeztünk tenni, ami az eredmény szerint teljes mértékben sikerült. Örömmel állapitjuk itt meg, hogy Kanada magyar asszonyai minden áskálódás ellenére is kitartottak a családi tüzhely mellett és a mai nehéz időkben is hiven ragaszkodnak a magyar értékekhez. A nyertesek részére abban a tudatban küldjük ki a közeli napokban a dijakat, hogy minden épitő munkában ezután is közös jóakarattal és egyesült erővel dolgozhat együtt az ország magyar asszonyaival a “Kanadai Magyar Ujság”.

A beérkezett szavazatok értelmében nyertesek nevei a következők: 40 darabból álló teljes ebédlő porcelán-készlet Herman Györgyné, Diamond City, Alta.; ugyanaz Nagy Béláné, Lethbridge, Alta; u.a. Klement Györgyné, Calgary, Alta.; u.a. Matiz Józsefné, Osoyoos, B.C.; u.a. Salamon Jánosné Saltcoats Sask.; u.a. Biró Jánosné, Nordegg, Alta.; 23 darabból álló teljes teázó készlet Rényi Józsefné Oliver, B.C.; kisebb teázó készlet Papp Jánosné Antelope, Sask Ugyanaz Pozsár Gyuláné Young Sask.; u.a. Korponay Józsefné Cana, Sask.; u.a. Horváth Jánosné, Kipling, Sask.

Az $50.00-t kitevő előfizetési dijak közül az elsőt Ujj Istvánné, Welland, Ont. nyerte, a másodikat Eszes Józsefné Grimsby Ont; a harmadikat idősb. Dancsók Ferencné, Esterházy, Sask. a 4.-iket Zsadányi Józsefné, Arbor Vitae, Ont.; az 5.-iket Kucera Jánosné, Genesee, Alta.; a 6.-ikat Szendi Istvánné, Rabbit Lake Sask.; a 7.-iket Lugosy Istvánné, Wilsonville, Ont.; a 8.-ikat Balogh Józsefné, Diamond City, Alta.; a 9.-iket Némedy Sándorné Kipling, a 10.-et Czank Jánosné, Welland, Ont.; a 11.-iket McKayné, Bokán Irén Parkerview, Sask.; a 12.-iket pedig Németh Katalin Melville, Sask.

Előfizetési dijakat nyertek még ezenkivül — a beérkezett szavazatok sorrendjében — id. Szakács Józsefné, Bender, Sask. Leskó Mariska Regina, Sask.; Kovács János Lytton B.C.; Viber Mihályné Waldron, Sask.; Szilágyiné Kennedy Sask.; Losonczi E.-né Lestock, Sask.; Molnár Albertné Enderby, B.C. Nagy Sándorné Stirling, Alta.; Bréti Lajosné Punnichy, Sask.; Brezó Ferencné Dewey, B.C.; Zsuppán G.-né Menisimo, Man.; Bacsu Józsefné Saskatoon Sask Kovács Józsefné Norwood, Man. Horváth S.-né Livelong, Sask.; Gémesi Mária Winnipeg, Man.; Egyed J-né Kelowna, B.C. Katrinsky Annie Esterházy, Sask.; Marvilewicz Jánosné, Melville, Sask.; Erős Istvánné, Reward, Sask.; “Irmengárd” Hamiltoni Betegsegélyző, Fiala Emilné Trochu, Alta.; Buga Jánosné Red Deer, Alta.; Farkas Imréné Winnipeg, Man.; Jurista Józsefné, Elrose, Sask.; Bernáth Jánosné, Plain View, Sask.; Gyurica Mihályné, Heinsburg Alta.; Kaszás Vilma Hardieville, Alta.; Szopkó Károlyné Fanford Sask; Ribarik Károlyné Steelman Sask Hazslin Istvánné Rossington, Alta.; Dobrády Helén Winnipeg, Man.; Buzogány Dánielné Patricia, Alta.; Reichardt Károlyné Winnipeg, Man; és Horváth Jánosné Menisino, Man.

KÉRT MÁR ISMERŐSEI RÉSZÉRE INGYEN MUTATVÁNYSZÁMOT?

Előadásokat rendez a „Hungaria”

Örvendetes ujitásról számolunk be ez alkalommal Magyar-Montrealból. A Magyar Társadalmi Egyesület régi óhajnak tett eleget akkor, amikor a legutóbb elhatározta, hogy a magyarság részére dijtalan ismeretterjesztő előadásokat rendez. Az elhatározást tett követte s az első ilyen ismeretterjesztő előadás után április 25.-én az az általános óhaj merült fel a megjelentek körében, hogy rendszeresen ismétlődjenek meg ezen előadások. Ennek megfelelőleg az Egyesület vezetősége ugy határozott, hogy két hetenként megismétli az “ismeretterjesztő est” megtartását.

Egyuttal gondoskodás történt arról hogy megfelelő programot nyujtson a hallgatóságnak.

Az első alkalommal Kanada történelmét tárgyalta nagy felkészültséggel Bartók mérnök a fölfedezés korától 1814-ig. A második előadás keretében ugyancsak Kanada történelmét ismerteti az előadó 1815-től — napjainkig.

A közeljövőben aktuális dolgok ismertetése van soron: A tudomány legujabb csodái: A világválság. Munkáskérdés. A gondolkodó ember hitvallása és a többi. Mind olyan témák, amelyeknek a megismerése nemcsak szórakozást, de ismeretet nyujt.

A Montreali Magyar Társadalmi Egyesület vezetősége ezuton is felhivja a magyarság figyelmét — tekintet nélkül hogy tagja-e az egyesületnek vagy nem — május 9.-én este 8 órakor tartandó dijtalan előadásra, az egyesület helyiségében 1460 St Lawrence Blvd. Vezetőség.

Nemzetközi müsoron szerepeltek Windsor magyarjai

Kanada legsürübben lakott területén, a Toronto, Niagara Falls, Windsor háromszögben legalábbis olyan nehéz a hagyományaihoz ragaszkodó angolszászok között népszerüségre tenni a bevándorlónak, akárcsak az ország francia többségü vidékein. Annal nagyobb örömmel kell üdvözölnünk minden olyan kisérletet, mely a benszülöttek, munkáltatók, munkavezetők körében megismerteti s megkedvelteti népünket.

Ilyen szempontból is sikeresen lépett fel április 25.-én a windsori református és evangélikus egyházak rendezésében egy lelkes mükedvelő gárda a “Young Men’s Club” által kezdeményezett “International Night” müsorán. Hocz János eredeti székely tánccal nyitotta meg a müsor magyar számait, Antal Julia népdalainkból mutatott be néhányat elragadtató bájjal, majd pedig szólótáncot lejtett Szemere Emma zongorakiséretével. Lelkes tapssal jutalmazta a közönség Pavlinyi Nelly és Varga Béla kállai kettősét is, nemkülönben megérdemelt ünneplésben részesült Kerekes-Nyári Emma, ki szintén magyar dalokat adott elő.

Az előadás sikerén felbuzdulásából is megállapithatjuk, hogy ez a mód is igen megfeleva a “Young Men’s Club” elhatározta, hogy ezentul mindenegyes évben megismétli az egyes nemzetiségek dal- és tánckincsét, valamint jellem-alakitási készségét nyilvánosság elé viszi. Az angol lapok állásfoglalló arra, hogy az őslakósság jobban megismerjen és — megbecsüljön bennünket. Erre pedig annál nagyobb szükség van, miután Dél-Ontario magyar szempontból is a legsürübben lakott vidék, ahol sok ezer honfitársunk sorsa függ a kanadaiak jóakaratától.

„Az Aranyember” Montrealban

A montreali Székely Kultur Egyesület április 22.-én 2 órai kezdettel szinre hozta Jókai Mór világhirü 8 felvonásos drámáját az “Aranyember”-t. A Lafontaine Hall nagyterme már az előadás előtt megtelt a montreali magyarság szinházlátogató közönségével. Bár az előadás a késő esti órákban ért véget, a közönség a legnagyobb figyelemmel kisérte a nagy magyar iró ezen népszerü drámájának lejátszását.

A nehéz szindarabot a mükedvelők olyan tökéletességgel alakitották, hogy igazán becsületére vált volna még hivatásos szinészeknek is. Lehetetlen minden egyes szereplőt külön-külön kiemelnünk. Az egész együttes fellépése annyira elragadtatta a nagyszámu közönséget, hogy szünni nem akaró tapssal állandóan adott tetszésének kifejezést.

A szinlap sorrendjében Asztalos Kálmán, Szász Domokos, Boros Rózsika, Szabó Lenke, Stuhl Rózsika, Cinke János, Sebe Dénes, Takács Irénke, Szabó Ilonka, Orbán Balázs, Pop Ferenc, Burzsán Gábor, Imre János, Demeter Gyula és Bedő Ödön valóban nagyszerü alakitást nyujtottak Orbán Balázs szakavatott rendezésében.

A Senki szigetén, a Vaskapu mellett játszódik le “Az Aranyember”. Jókai darabja tehát a jelenlegi megszállott területeken játszódik le. Főleg székely véreink érzik legjobban az elnyomatás keserü kenyerét mint azt Szilágyi honfitársunk megnyitó beszédében kiemelte, hogy a trianoni béke még azt is eltiltotta szegény székely testvéreinktől, hogy magyarul imádkozzanak.

Az előadás a késő esti órákban ért véget és utána a Székely Kultur Egyesület nagytermében reggelig a legjobb hangulatban tartott a tánc.

FRED SINGBUSH, lapunk angol szerelője, ki fiatalon elhunyt. A kiváló szedőgép-szakértő betegségének okát nem tudták megállapitani az orvosok, de nem lehetetlen, hogy a mérgező betüólom ásta alá egészségét.

EZÜSTJUBILEUMOT ÜNNEPEL WHITE LAJOS

A népies magyar diszitő müvészet nagy harcosa White Lajos, aki ugy Montrealban, mint az Egyesültekben csakis dicsőséget tudott szerezni fajunknak, május 19.-én ünnepli születésének 47, Amerikában létének 35, festői jubileumának 25-ik évét. Kivánjuk White Lajosnak a legjobbakat ezen szép tevékenységének jubileuma alkalmával.

SZERVEZETBEN AZ ERŐ! — LE A KÉNYSZERMUNKÁVAL!

Munkás Ujság

JÓL FIZETETT MUNKAT RELIEF HELYETT — ÖT NAPOS MUNKAHETET, HÉT ÓRÁS MUNKANAPOT A KIHASZNÁLÁS BÜNTETÉSET — MUNKÁS-KÉPVISELŐKET OTTAWÁBA!

A MUNKANÉLKÜLI- BALESETI- S ÖREGKORI BIZTOSITÁS ORSZÁGOS KITERJESZTÉSÉT — A KÖZÜZEMEK SZÖVETKEZETEKKÉ ALAKITÁSAT — AZ UZSORA KIIRTÁSAT!

“EZ A TÉNY MUNKÁSTÁRS!”

Mind többen irtak be lapunk előfizetői közül olyan általános érdekü kérdésekre várván feleletet, melyekre részletesebben levélileg nincs módunkban kitérni. Legcélszerübbnek tartottuk tehát, hogy a legtöbb érdeklődésre számottartó kérdésekre külön rovatban adjuk meg a választ, abban a reményben, hogy ily módon minél több honfitársunk problémájában szolgálhatunk utmutatással.

Miután az eddig beérkezett levelekből következtetve, rendszerint olyan kérdésekről lesz szó, melyek a munkásság mai helyzetéről, jövőjéről szeretnének megfelelő magyarázatot találni, felkértük lapunk egyik régi barátját — aki maga is munkásember — hogy időnkint adandó rövid, találó válaszokban ismertesse a korral haladó, modern magyar munkás álláspontját.

Ezen uj rovatunk mintegy kiegészitője kölcsönkönyvtárunk “Munkás Szakosztályá”-nak, amelynek betüsoros jegyzékét a mult számunkkal kiküldött falinaptár hátlapján találja az olvasó. Miután a magyar nyelvü szakirodalom csak általános vonásokban tárgyalja a legégetőbb kérdéseket, a kivándorolt magyarságot érdeklő dolgokban “Ez a tény munkástárs!...” rovatunkban nyujtunk felvilágositást.

•

A Szállodai, Éttermi és Kávéházi Munkások magyarországi Egyesülete XVI.-ik rendes közgyülésén a fölszólalók megdöbbentő adatokat soroltak föl a vendégipari munkások nyomoruságos helyzetére vonatkozólag. A munkáltatók ugyanis a rossz üzletviszonyokat az alkalmazottak teljes kiuzsorázására használják föl. A közgyülés tanácskozásai során rámutattak arra, hogy a vendégipari munkások helyzetének megjavitása érdekében szükség van a szakképzetlenek kiszoritására, a női és gyermekmunka eltiltására, a borravaló megszüntetésére és a 40 órás munkahét bevezetésére.

•

A BUDAPESTI női konfekció szabó munkások és munkásnők a bérviszonyok megjavitása érdekében sztrájkba léptek. A 4 napos sztrájk a munkások győzelmével végződött amennyiben a sztrájkolók az iparfelügyelőség közbejöttével megegyezést kötöttek a munkáltatókkal. A munkások és munkásnők 10—25%-os bérjavitást kaptak a mostani munkabérekre, ugyanennyit kaptak a kisiparosok is. A munkások azonkivül megállapodást kötöttek a kisiparosokkal a darabszámosmunka megszüntetésére.

•

A MAGYAR Textilipari Munkások és Munkásnők Szövetségének XIII. gyülésén a fővárosból és vidékről 110 küldött jött össze, hogy a szervezet belső ügyeit megbeszélje. A legelső teendő a munkaidő csökkentése, mert a legtöbb gyárban este 9—10 óráig dolgoznak. A textilipari munkások átlagos keresete 1913 óta 14%-kal emelkedett, de a termelt áruk értéke 22%-kal növekedett. A hivatalos statisztikai adatok alapján a textiliparban 20 pengő az átlagos heti kereset, pedig egy munkáscsalád heti életszükségletére 57 pengő kell; ezért kénytelen több családtag dolgozni és ezzel növelni a tülekedést a munkapiacon.

•

EMBERSÉGES munkabér és szociális biztositás a mezőgazdasági munkásság számára, ezt követeli az Óhaza gazdasági, politikai és erkölcsi érdeke egyaránt. A betegség és baleset esetére való kötelező biztositás, éspedig a gazdák és az állam terhére, mindaddig, amig a munkabérek meg nem javulnak, halaszthatatlan kötelesség.

•

ÉLETE árán mentette meg a vonatot két hős munkás. A svájci Pontresina állomás közelében közvetlenül a Bernina-vonat befutása előtt a Montpers hegyről hatalmas hólavina gördült le. Az állomáson azonnal vészjeleket adtak le és két munkás a gyorsvonat elé futott, hogy idejében megállitsa. Ez sikerült is, de alig hogy a mozdonyvezetőnek jelt adtak, ujabb hatalmas tömegek zúdultak a pályára és a két munkást maguk alá temették.

MÁLNABOKOR

IRTA: LÁZÁR ISTVÁN

Jött az erdő alatt a leány csendesen. Kakuk szólt, nap sütött, a fák szunyókáltak a csöndben. A füszálak alig hajladoztak pirinkó lába alatt, ugy járt, mint a szellő, csak könnyedén s táncosan. Piros szoknyája, gyöngygombos pruszlikja viritott a nap csókos ég alatt. Olyan volt, mintha valami szivalaku mézeskalács képesábrájából lopakodott volna ki. Nagy, kék szemében ott remegett még a reggeli álom édessége, ékes arcán a szemérmes szüziesség lilioma nyitogat. Alakja kicsi, karcsu, kecses, szinte légies. Szép falusi virág. Tán nem is e világból való ...

Hirtelen megállt. Kasza peng a sürüben, vágják az erdő fűhaját. Kinek az erdeje? A Gazdag Kárász Sándoré. És ki az a szép, nagy, barna legény? János, az ő volt mátkája, ki most a gazdag Kárász Julisnak pitvarol. Ősz utóján lesz a lakodalmuk, ha majd a sarjut is lekaszálták meg kicsépelték s lomtárba hordták a rengeteg szemest ...

Vágta János elől a rendet, hogy harsogott a fü. Dőlt kaszája nyomán az erdő éke, a himes vadvirág, de most fölrezzent a nagydarab legény, aranybarna keze megállt a kaszán, ahogy a leányra lobbantotta sugaras tekintetét.

— Ahol az első mátkád — szólalt meg mögötte Sárondy, az öreg kaszás.

— Látom, — mormogta morcosan.

— Hová mégysz, Veronka? — kiáltott utána az öreg.

— Málnát szedni ... — szólt vissza elcsukló hangon.

Piros folt a zöld mezőben, de csak olyan, mint a pillegő árnyék. Aranyhaja visszacsillant még a fák közül, aztán elnyelte az erdő, eltünt a lombfüggöny mögött.

— Szegény, — nézett utána Sárondy sajnálkozva.

— Szegénynek szegény, de mér' vóna szegény? — morrant rá János kötekedve.

Az öreg rámosolygott atyailag.

— Hogyne vóna az, akinek bánata van? Vagy nem látod a járásán meg a feje hordásán? Viszi szivében a tört szerelmet s az eleven szenvedést. Ahogy visszacsuklott a hangja, még most is bennem römög, János fiam, én már öreg vagyok és látom a szivet ...

Megálltak s fenni kezdték a kaszát.

— Kár vót elfordulnod tőle. Árva lány. Kár ugy repekedned a vagyonért, János fiam. A tiszta leánysziv mégis csak nagyobb kincs, mint teszem fel, a Gazdag-Kárász Julis kétszáz holdja. Vigyázz, meg ne bánd, fiam ...

— Repekedik a fene — sóhajtozott János restelkedve. — Az éd'sanyám meg az ángyom vót rajta, hogy idehuzzak, ha már belém kótyagosodott a Julis ...

— Asszonybeszéd ártóbeszéd, — dünnyögte az öreg. — Én csak amondó vagyok, hogy a Kárász Juli se csunya lány, meg hát gazdag is, de aztán Isten legyen, aki elvenne éngem a Veronkától, a régi mátkádtól, ha én legény vónék ...

— Talántán beléhabarodott kend is? — mérkelt rá a legény.

— Azt éppenséggel nem, csak tisztelem, igesigen tisztelem a személyét, az ő szemérmetes szépségét meg a lölki tisztaságát. Az oltárkép se szebb. Az angyal se ártatlanabb. Szép liliom ő, János fiam, tiszta-szép liliom. És gazdag is. Mer, a jóság meg a hüség Dárius király kincsével is fölér, ha hiszed, ha nem ...

— Hiszem — motyogta János eltünődve.

És nekivágott a singes fünek, mintha egy kaszavonással akarná lesöpreni. A maga lelkében vágta azt a sürü rendet. Iromba alakja belefeküdt a munkába, hogy hólyagos gyöngyöt vert a homloka. Tiz kaszás sem ért a nyomába. Akkora félholdakat vágott a fütáblába, hogy még az öreg Sárondy is elcsodálkozott.

— Kezdi mán, — bazsalygott mögötte csendesen.

Madárének zengett, sárgarigó fütyölt, kakuk szólt a sürüben, sütött a nap, de hevenyén, valahol patak orgonált a zuhogón s a virágillatos déli szellő harangszót hömpölygetett a falu felől: Üdvözlégy Mária ... Csak elhaló zsongás, de rádobban az erdő szive. Két fejérnép tünt fel az erdőtisztás alján: Gazdag-Kárász Julis meg a János anyja, mint leendő anyós.

— Délebéd — szállongott végig a soron.

Letették a nagy elemóziás kosarakat az árnyékterebély alá s előszedelődzködtek az éhes kaszások. Julis szeme Jánosra rebbent, mig az öregasszony kipakolt. Jó birkatokány tarhonyával. Ez való a kaszásnak. Csillogó szemmel láttak neki, de János épphogy csak piszkálgatta, ahogy ült mogorván.

— Nem eszik kend? — kinálta Julis szerelmesen.

— Nem vagyok éh' — morcogta csak ugy a foga közt.

— Mi baja kendnek?

— Mi bajom lehetne?

Sárondy, az öreg kaszás csak somolygott a teli tál fölött.

— De kiállhatatlan kend! — duzzogott a lány.

— Vagyok, amicsodás vagyok — dörmögte János koncsorogva.

Megették a birkatokányt. Az öregasszony szemrehányóan nézegetett a fiura, aztán nagytempósan szétnyitotta a másik kosár himes kendejét.

— Turóslepény! — pislogott Jánosra csalogatóan.

Mert ez volt az ő legkedvesebb, de a legislegkedvesebb étele. Élt-halt érte. Meg is rezzent a szájaszéle, ahogy a fáintos lepényekre nézett, hiszen majd szétrepednek a kövérségtől, — de erőt vett magán s ugy nézett a felséges eledelre, mintha az nem is mazsolás turóslepény lett volna, hanem csak száraz falevél.

— Ebből sem eszik kend? — kérdezte Julis megütközve.

— Nem vagyok éh' — morcogta ugyanugy.

— Hogy nem eszel? — képedt el az öregasszony.

— Nem kell, — morrant fel indulatosan.

A kaszások is csodálkoztak, de csak ugy gyurták befelé a lepényt.

— Van Istene kendnek? — pityeredett el Julis.

— A saját liliomkezével sütötte, kivált neked, — szipogott az öregasszony is.

— Nem kell — fordult el véglegesen.

— Ha nem, annyi, — buzdult föl a méreg a mátkájában.

— Mit struccolsz, fiam? — siránkozott az öregasszony.

— Hadd struccoljon, ha jólesik neki, — szégyenkezett a lány a kaszások előtt. — Kihozom ide gyenge vállamon a sok jó turóslepényt s aszondi, hogy nem kell. Hát nem kell. Majd megbékél a maga kenyerén ... Mehetünk is, Erzsók néni.

Indult is hetykén, szivig sértve. Hiába, kétszázholdas leány s nem lehet vele csak ugy foghegyről diskurálni. Kászálódott nagyijedten az öregasszony is.

— Legalább azt mondd meg, hogy mér' haragszol? — kérlelte a fiát.

— Tudhati kend jó, — vetette oda nyersen. — Ma falut ontok ...

Elment az öregasszony is, a leány után sietett, hadd legalább azt békitgesse, János pedig megfogta megest a kaszanyelet, hogy recsegett bele. Ette a harag. Ette a szerelem. Sárondy melléje somfordált.

— No, ezt megcsináltad! — mosolygott rá engesztelően.

— Mit bánja kend? — nézett vele farkasszemet.

— Bánja a kő ...

— Azér'.

Álldogált egy darabig tétován aztán gondolt egyet s hangyabolyba dőfte a kaszanyelet.

— Hová, János, hová?

— Kinek mi gondja rá?

Arra ment egyenest, amerre Veronka. A kormos bika rengeti ugy a pástot. Szemén aranyköd, homlokán napsütés, a lelkén pedig viaskodó kétség. Gerjedezett ott belől a kerekedő fergeteg. Vitte nagy, nehéz egyszerü szive ...

Ott volt nem messze, vagy öthat kőhajitásnyira, a hegyoldalban a málnarész. Száz bokrok sürüje. Ezernyi piros fülbevaló a bokrokon, csupa édes málna, hogy az ember a nehézjó illatába szinte belerészegült.

— Veronka? ...

Ott kuporgott egy nagy málnató alatt.

— Adj' Isten ... Hát te mi' csinálsz itt?

— Szedegetem a mál-nát ... — akadozott a lélekzete.

— Egyedül?

— Hát kivel? — remegett a szájaszéle. — Mit néz ugy kend?

— Hogy olyan vagy, mint az édös málnabokor, — csillant rá a szeme.

Kifordult a leány öléből a kosárkája, szétgurult az ezer málnaszem.

— Az árgyélusát! — kapott utána János.

Szedni kezdte a földről szaporán, de a leány eltolta a segitő kezét.

— Ne nyuljék kend hozzá. Semmi köze az én málnámhoz. Menjék kend a Julishoz, aki a mátkája ... Hagyjon éngem!

János megnézte.

— Ne járjon a szád — intette szeliden. — Ki kérdezett? Mit rijsz? Ki bántott, he?

— Kend, — pergette szeméből a gyémántborsót. — A falu csufjának hagyott s még idemerészkedik ... Menjék kend csak Julishoz! Kétszáz holdja van meg cserepes háza ... Látni se akarom kendet ... Majd kapok én legényt!

— Kapsz-e? — gyult ki János szeme. — Hogy olyat, mint én? Te, velem ne izélj ... Megharagszom.

Szelid a galamb, de mégis van epéje. Veronka fölcsattant.

— Ki fél kendtől? — fordult szembe vele bátran. — Parancsolgasson kend a mátkájának. Szégyelheti magát, hogy még innen is elüz!

Megmozdult, de János elkapta a keze csuklóját.

— Eresszi el!

— Azér' se — sütött a szeme gyehennásan.

— Kajátok! — és belecsipett a kezébe, hogy kiserkedt a vére.

Nézték egymást, de pihegve.

— Mi ez? — meredt aztán János a rubintgyürüre a kezefején.

— Te, én lekenyek egyet, de olyat, hogy ...

— Ha merne! — keccintet rá hegyesen. — He?

— Hogy merem-e?

— Az öregapját! ...

— Az ö-reg-a-pá-mat?

És ugy képen rittyentette szegénykét, hogy mindgyárt eldült ugy ültében, a bokor alatt.

— Hát ezt érdemlem? — jajdult föl zokogva.

— Ezt, — fujta ki nagy fenemérgét.

És szedni kezdte a málnát egymagában. Veronka sirdogált Szeme, arca csupa könny. A pruszlikjára is lepereg, hogy olyan az, mint a tündöklő gyémántszem. És árva! Az sincs, ki megvédje ... János megilletődött.

— Nem haragszom, — duruzsolta felolvadón. — Csak hirtelen a kezem ... Hát te?

A leány csak szipogott és hallgatott.

— Szólj mán, édös ... hogy hát haragszol-e?

— Nincs mér' — itatta fel a könnyeit.

Összebazsalyogtak lassan, szi várványosan.

— Azér' ... Szedd mán azt a málnát.

Szedték, szedegették szótlanul. János rá-rásanditott. Ott ég a tenyere helye az édes-szép arcán ... Nézte s a lelke kikivánkozott.

— Mer', mondok hirtelen a kezem ... de törje el az Isten, ha nem az utolsó vót ...

— Legalább tudom hogy szeret ... — sirt fel boldogan.

Kinyilt János lelke is, mint a hét lakatra járó, mesebeli gyémántajtó.

— Hát ami azt illeti — csak te kellesz, Veronka. Most mán ezekután csak ásó-kapa választ el egymástól.

Szép lelkük örök csókba forrt.